

И тѣй, Лу-Вингъ-Вингъ и Лу-Чингъ-Чингъ най-добрѣ си учили уроцитѣ. Тѣ искали да покажатъ на *бълитѣ* човѣци, че умѣятъ да цѣнатъ хубавото.

Щомъ се връщали отъ училище, тѣ веднага отивали въ тѣхната градина, която се простирала задъ тѣхната кжша. Тамъ поливали дървесата, овощнитѣ фиданки и цвѣтята.

Еднѣжъ баща имъ Лу донесълъ у дома имъ три малки, продълговати сѣмчици. Тѣ му били подарени отъ единъ неговъ приятель — американецъ. Бащата ги далъ на дѣцата съ поржчка, да ги посѣятъ задъ стѣната на кжшата имъ, въ края на градината.

Щомъ дѣцата получили тритѣ сѣмчици, очикитѣ имъ свѣтнали отъ радостъ. Тѣ се затичали въ градината, изкопали три дупки и посѣяли сѣменцата. Изправили се слѣдъ това и произнесли отъ душа и сърце слѣднитѣ думи:

— Уважаеми малки, черни сѣменца на многоуважаемата Америка, ние отдѣлихме за васъ най-хубавото мѣсто отъ нашата градина. Величественото слънце ще ви освѣтлѣва и сгрѣва всѣки день; росата ще ви пои и ние ще ви посѣщаваме и сутринъ и вечеръ. Високоуважаеми малки, черни сѣменца, какво бихте могли по-вече да желаете?

Слѣдъ това Лу-Вингъ-Вингъ и Лу-Чингъ-Чингъ отишли да спатъ. Вингъ-Вингъ сънувалъ, че тритѣ малки, черни сѣменца изникнали и се прѣвѣрнали въ гигантски дървета, на които блѣстѣли цвѣтове, голѣми и жълти, сжщо като слънца.

Дошло утро. Вингъ-Вингъ разказалъ своя сънъ на Чингъ-Чинга. Тѣ и двамата се затичали за да видятъ що се е случило съ сѣменцата.